

О.М.БАНДУРКА: ЕПІЗОДИ ДЕПУТАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

Московець Валерій Іванович, кандидат соціологічних наук, доцент, член-кореспондент Міжнародної кадрової академії, полковник міліції у відставці, з 1993 р. по 2001 р. – начальник Дергачівського РВВС УМВС у Харківській області, у 2001 – 2012 рр. на посадах профектора Харківського національного університету внутрішніх справ, у теперішній час – помічник ректора ХНУВС.

«Твердо стояти на землі, не забуваючи прагнути до зірок» (один з улюблених афоризмів О.М. Бандурки).

Я вперше побачив Олександра Марковича, коли він тільки –но очолив Харківське обласне управління МВС у 1984 р., але ближче познайомився з ним вже у 1990 р., коли почалася кампанія виборів до Верховної Ради тоді ще УРСР. У цей час я працював начальником відділення у справах неповнолітніх Дергачівського райвідділу внутрішніх справ, був майором міліції. Зразу скажу, що людей такого масштабу до цього мені ще не доводилося зустрічати. Вражало головне: державницький підхід, що означав не лише врахування національного фактору, але й інтересів держави в найширшому розумінні; афористичність мови, яка свідчила про глибоку ерудицію, почуття гумору та уміння поособливому, не так, як усі сформулювати свою думку – зрозуміло і красиво; турбота про людей – причому не показна, на камеру чи під запис ручки кореспондента, а реальна – від маленьких, але значних для пенсіонерки справ до вирішення кардинальних

проблем села – таких, як проведення газогонів і т.п.

Щотижня! Саме щотижня, а не за рік – що тепер і не снилося нинішнім народним обранцям, він, як народний депутат, приймав до 100 відвідувачів, беручи з собою керівників різних ланок – тих, які могли реально вирішити нагальні проблеми: начальника міліції, очільників медицини, освіти, зооветеринарної служби, рад та господарників різних рівнів. І зразу ж – питання вирішувалося позитивно – кому огорожу полагодити, кому – дах, кому допомогти влаштувати дитину в дитсадок і т.д. – здається, що в масштабах держави проблеми маленькі. Але ж для бабусі дах – це життя, а з загальної точки зору турбота про простих громадян – це і є державна політика. Пригадується епізод з виборчої кампанії 1994 р. Тоді мешканці села Токарівка - округу, де балотувався О.М. Бандурка, проголосували в основному не за нього, а за іншого кандидата в депутати, (але в цілому по округу він переміг). Проте перший свій візит у якості новообраного народного депутата Бандурка здійснив не до тих на-

селених пунктів, де він здобув у ході виборів перевагу, а саме до цього села – не тільки не затаївши на них образи, а навпаки, намагаючись виявити їх проблеми. А головною проблемою була відсутність тепла – село мерзло у самому прямому розумінні. Тому і зустріли депутата спочатку не дуже ласкаво. Але терпляче вислухавши усіх людей, О.М. Бандурка зразу ж почав вирішувати проблему. За три тижні до села було підведено газ і у кожному будинку стало тепло. Тепліше стало на душі і у кожного поселянина і на наступних виборах село 100% голосів віддало за Олександра Марковича.

Коли він почав свою діяльність у якості народного депутата у цьому окрузі, відсоток газифікації у ньому становив лише 8%, а під час четвертої каденції сягнув 98%. Це лише один епізод, а скільки таких епізодів можна згадати! Сотні і тисячі, а за кожним добробут, а то й доля людини.

Повинен сказати, що він перевернув і моє життя, давши мені змогу продовжити свою діяльність в Харківському національному університеті внутрішніх справ, який цього року відзначатиме 100-річчя початку підготовки охоронців правопорядку на терені Харківщини. Перебування в

університеті на різних посадах, в тому числі проректорських, дало мені змогу побачити ще одну сферу діяльності Бандурки – академіка, науковця глобального масштабу. Тут я познайомився з багатьма цікавими людьми – соратниками Олександра Марковича – такими, як професор, правознавець О.Н. Ярмиш, професор, соціолог В.О. Соболев, професор, історик В.А. Греченко та багато-багато інших, оскільки Бандурка завжди міг підбирати кадри та оточував себе талановитими людьми і здібною молоддю. Я і сам, будучи практичним працівником міліції, розпочав в університеті свою наукову діяльність, захистив кандидатську дисертацію за сприяння О.М. Бандурки, беручи участь в реалізації проекту «Запровадження моделі поліцейської діяльності, заснованої на підтримці з боку громадськості, в Україні» спільно з Центром імені лорда Скармана Лестерського університету (Велика Британія). За все це і за працю поруч з ним я глибоко вдячний Олександр Марковичу і бажаю йому подальших успіхів та міцного здоров'я. І закінчити свою розповідь, як і почав, хочу з іншого улюбленого афоризму О.М. Бандурки: «Новою дорогою іди, але і стару не забувай»!